

Ἄχ! ἄς ἔμπορευσε καὶ τι κι' ὁ Ρήγας μας νὰ κἀνη
καὶ σὰν ἔλθῃ μὲ τὸ καλὸ νὰ πῆ τοῦ Δεληγιάννη:
«τέντωσε τὴν ἀρίδια σου, νὰ μὴ σὶ μέληρ σκράπα,
κι' ὀρθὰ κορτὰ στὸν Μόσκοβο τὸν συγγενὴ μου τᾶπα.»

Νᾶμουν πουλὶ νὰ κούρναζα στὼν βράχων τὰ κοτρώνια,
νὰ συντροφεῖω τοὺς ἀτόους τοὺς νυχποδαράτους,
νὰ μὴ μὲ σκιάζῃ Σύνταγμα δεμένο μὲ κορδὸνα
καὶ νόμος, ἔπου σκιάζεται τοὺς παχυμουλαράτους.

Νᾶμουν πουλάκι νάκιτσα ἴψηλὰ ἴψηλὰ φωλιαῖς,
νὰ μὴ ἀκούω χαλασμὸ καὶ Φράγκων μανιφέστα,
νᾶμουν πουλάκι νάφινα πενήγνια κουσουλαῖς,
σαρανταπέντε ἐτὶ Φραγκιά καὶ στοὺς Ρωμηοὺς τὰ ρέστα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἄς πῶσον μπόμπαις γύρω μας, ἔς σκᾶσον, ἔς βροντή-
της Δύσεως τοὺς Καίσαρας καὶ καταθρῦματίσους. [συν,
Ὡ ἐλοφόνει Καίσαρες μὲ τὰ συμφέροντά σας,
τὴν κλᾶρα ποὺ τὴν πάτε;
βλέπω πεσμένα κατὰ γῆς τὰ γαῖφρα Στέμματα σας,
κι' ὁ κόσμος σας λυπάται.
Φοβίξει τὸν Καίσαρισμὸν ἢ δύναμις τῆς μπόμπαις.
ἀντιλαλοῦν οἱ βρυγηθῆαι τῆς ταρταρείου τρόμπαις,
καὶ μὲ τὴν δυναμιτιὰ καὶ νιτρογλυκερίνην
τινάσσονται τὰ Στέμματα,
ὅσους τὴν παγκόσμιον ἰδεόπισαν εἰρήνην
εἰς μαύρων σκλαβῶν ἀγκυτὰ.
Ὡ μπόμπαις πολυφίλητος, ἰοὺ ἐστὶ μέλλον κείνη
τὸν ἀδυνάτων δύναμις, τὸν δυνατῶν τρομάρα,
ὅταν βροντᾷ ὁ βρόντος σου μετ' εἰναιταί πῶς εἶναι
σπαγγίμων δούλων μογγόρισμα καὶ βόγγος καὶ κατᾶρα.

Μπόμπαις ὄλοι σας βροτᾶτε,
ἀερόστατα πετᾶτε,
κι' εἰς σκηπτοίχους Γεσοπαράους
χῦστε πυρὸς χιμαύρους.

Ποιὲς φρίκης ἐπαχὴ!...
βλέπω μπόμπαις σὰν βροχὴ,
ὑπόνομους χαμηλὰ
κι' ἀερόστατα ἴψηλὰ
νὰ σκορποῦν φωτιαῖς καὶ λάβρα
σ' ὄσους θίλουν πλάσι σκλαβᾶ.

Τρόμος στυγερῶν θανάτων
τῶν θνητῶν τὸ μέλλον εἶναι...
ὄπλον οὐ τῶν ἀδυνάτων
βρόντα βρόντα κι' ὄλο χυμὸ
πῦρ καὶ φλόγας κεραυνῶν
κι' ἀπὸ γῆς κι' ἐξ οὐρανό.

Ἄς ψαλοῦν γιὰ σὶ πιαμένες,
κι' ἔς παρᾶσον ἔπ' ἱμπρός μου
Ρεβχοσὸλ καὶ Φινιάνεις
ὡς αὐτῆρες σκλαβῶν κόσμου.

Π.— Πῶς ἀγρίφεις πολὺ,
ἀέλερι μου Φασουλῆ;
Σὺ τσοσὸτον νουνηχῆς
πῶς στρυγγίλεις παραφόρους;...
ῥίτος ἐκ τῆς ἔξοχης
ἤλθες τίγρις αἰμοδόρος.

Φ.— Μοῦ ἔαλεψαν ἢ βίδεις,
εἰν εἰμαι σὰν καὶ πρῶτα,
ὄς μοι χειροβομβίδεις,
μάσकुλα καὶ μπουκλότα.

Ἐγὼμ' ἐκίνο, Περικλή, τὸ νοῦμερο τὸ πρῶτο,
ὁ Φινιάν ὁ Τάουν, ποὺ κείν τὸσο κρότο.

Ἐπίτρεψε νὰ κολυμῶ
μὲς στὼν αἰμάτων τοῦ; σωρούς,
κι' εἰς ἀερόστατον νὰ μῶ
μὲ Φινιάνεις τρομερούς,
καὶ τὰ τοῦρβιζ ν' ἀψῆσῶ, τῶν κανονιῶν τῆς μπουκαῖς,
καὶ ν' ἀμολέρω ἴσιω μου βρονταῖς καὶ τρακτρούκαῖς.
Μ' ἔπικσε λύσσα τὸν νουσιῶν τὸν ἄτιμο νὰ κᾶψω,
νὰ μὴ ἀψῆσω φυλακὴ μὴδὲ Φρονκομῖο,
μὰ κι' ὑπόνομους ἐκίπτομαι ἐπὶ νυκτὸς νὰ σκάψω,
ποὺ νὰ μὲ βγάλουν ἀσφαλῶς ἐστὶ Κεντρικὸ Ταμείο.

Καὶ τοὺς κόρρους νὰ γεμισῶ
νικαὶ καὶ νιπολεῖνι,
κι' ὄστε κᾶν χαρτὶ ν' ἀψῆσω
γιὰ νὰ φῆρ τὸ Κορόνι.

Π.— Γιὰ τούτῃ τὴν ὑπόνομο κι' ἐγὼ σὶ βοηθῶ...
ἔχω λαχτάρα, Φασουλῆ, εἰς κᾶσιαις νὰ χωρῶ.

Φ.— Αὐτὸν τὸν πόθον πάντοτε νομίζω, τυμωθῶριε,
πῶς πᾶ; εἰλεύθερος Ρωμηὸς τὸν ἔχει καὶ τὸν εἶχε,
καὶ χάριν τούτου γίνεται πρὸς ὄραν Φινιάν,
οὐ μὴν κι' Ἄρτανιν.

Π.— Εἶλος τί γράφει, Φασουλῆ, τῆς Μιχαλοῦς χρεώσθη,
μὲ Ρωσοικὴ ἐρημεία, ποὺ λίγεται Ν ο β ο σ τ η;
Αὐτὴ λοιπὸν, βρὶ Φασουλῆ, εἰν ἔξρω πῶς τῆς ῥᾶνη,
κι' εἰς ἐν' ἀπὸ τὰ φύλλα της γουσὸν εἰς ὄλους κᾶνει
ὁ Βοσιλεῖ; Γεώργιος πῶς θὰ περαιοτηθῆ
καὶ στὸν κλεινὸν Διάδοχον ὁ θρόνος θὰ δοθῆ,
γιὰτὶ σὰν νῖος εἰμπορεῖ νὰ ἐρᾶση περιεσσότερον
καὶ κᾶπως ἀμεισώτερον.

Καὶ οὐ ποὺ κᾶνει τὸν σοφὸ καὶ πρῶτο παντογνώστη
μάθε πῶς τίτοια θλιβερὰ μᾶς γράφει κι' ἦ Ν ο β ο σ τ η.

Φ.— Κι' ἀστῆις νᾶνα, Περικλή, εἰν θίλω νὰ τᾶκούσω
καὶ τὴν Ν ο β ο σ τ η μοδρῆχται πατόκορρα νὰ λούσω.
Μωρῆ Ν ο β ο σ τ η μπουνταλοῦ, χαχόλα καὶ μωρῶτα,
εἰν ντρέπισαι καὶ οὐ νὰ λῆς τὰ παραμύθια τούτα;
Κι' ἂν ὁ χρυσὸς μας Βοσιλῆς; θηλήση κημμέτ' ἔμρη
νὰ μᾶς παραπικρᾶνη,

ἴμποροῦμ' ἡμεῖς ν' ἀψῆσωμε τοῦ γένους τὸν πατέρη
τέτοιχ δουλετὰ νὰ κἀνη;

ἴμποροῦν ν' ἀψῆσωσι εἰ Ρωμηοῖ, Ν ο β ο σ τ η ψωρῆλις,
τοισοῦτον Βοσιλέα,

ὅπου ποτὶ δὲν γάλασε κᾶνίνα μας χατῆρι,
ὁ δὲ λαὸς φωνάζει:
«ἄς Βοσιλεῖη μοναχὰ κι' ἂν τρώγω ψωμοῦσι
καθόλου εἰν μὲ νοιάζει;»

Δύσκολο σὰν τὸν Ρήγα μας καλλίτερος νὰ γίνῃ,
ἀνεύθυνο τὸν θίλωμε κι' ἀνεύθυνος θὰ μείνῃ,
κι' ὅποιος γι' αὐτὸν εἰν χᾶνεται τὸν τρῶν τὰ μαῦρα φίλιχ...
τὸν Δεληγιάννη θίλωμε; ... τὸν Δεληγιάννη φέρνῃ...
εἰν θίλωμε τὸν Θεωδῶρ; ... φωνάζει ἔξουμοτιῶς

‘Ο Θεόδωρος βαστώντας φανάρι’ ηλεκτρικό
ζητεί το Κομητάτο τὸ Μακεδονικόν.

κι' ἔ Θεόδωρος 'στὴν Καρκλοῦ τὸ φρόσμά του πίνει.

‘Όλοι περνούμε μὲ χαρὰ μὲ τέτοιο διπλωμάτη

καὶ μήτε φαίνεται κανεὶς σοφώτερος πλότος,

κι' ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ Ῥωμαῖκο Παλάτι

χωρὶς ἱκετὴ νὰ 'βρίσκειται Γεώργιος ὁ πρῶτος.

‘Όλος τοῦ γλυκύτατος, τὸ σκίρσο του μαριόλικο,

χαρὰ γιὰ τὸν φτωχὸ,

εἰς δια χάρις ἀρθωτός, ἀλάτι, πνεῦμα μπόλικο,

καὶ σπύρο μοναχό.

‘Όλους τοὺς καταδέχεται, πού λίμε πῶς ξεχάνει

τὸν Βασιλεῖα νὰ κἀν.

Μίς ἀπὸ τὸ Παλάτι του δὲν ἴδωκε κανένα,

ἔρις μαζὶ μὲ τοὺς μικροὺς, ἴδιος μὲ τοὺς μεγάλους...

πόσαι φορὰς δὲν κάλεσε 'στους μπάλους του κι' ἰμένα,

πόσαι φορὰς τὸν κάλεσε καὶ 'στους 'δικούς μου μπάλους;

πόσαι φορὰς, βρὶ Περικλῆ, δὲν τούκωνα κοντάκι

μαζὶ μὲ τὴν στριγγλιόουσαν τῶν τίκων μου πεντάκι;

πόσαι φορὰς ἠυόκησεν ἡ περισσὴ του χάρις

τάνάτα τραγούδι μου δὲ τοῦ φανοῦ ὄρακι;

πόσαι φορὰς κι' ὁ σκύλος μου, ὁ Γκιούλ ὁ κοκκαλιέρης,

μὲ τὸν μακάριον τὸν Μ ὦ ψ δὲν ἔπαιξε παρὰ;

πόσαι φορὰς δὲν ἔπραξε 'στὸ φρίσκο νὰ μὲ βάλῃ

κι' ἔμωσ ποτὶ δὲν μούκανε μὲ τίποτε συμφορὰ;

πόσαι φορὰς τὸν ἴδωκε κι' ἔμεις τὸ καρναβάλι

νὰ χωρατεύῃ σ ἄ ν φ α σ ὀ ν μὲ κάθε μακκαρά;

Εἰς ἕνα τέτοιο "Ἄνακτα φιλόλαον ἐν γένει

καθινὸς ἄς ἰλιπσο,

μὲν πού 'στὸ μπάλκονι του καμμά φερὰ δὲν βγαίνει

παράδες νὰ σκορπίσῃ.

Π.—Χαριτωμένος Βασιλεῖα, καίμινε Φαουλῆ,

καὶ μόλις μὲ παραιτήσῃ τὸ κράτος ἀπειλεῖ,

κτυπούμε τὰ κεφάλια μας κι' ἀρχίζομε νὰ κλαίμε...

'ρίξωσε μίσος μας βθετὰ καὶ μὴν ἀκούς τί λίμε.

'Εδῶ κι' ὁ Κόβρος ἐν ἰλιθῆ, θὰ μουμουρίσου τσοῖ,

κι' ἀπὸ τὴν γρίνα τῶν Ῥωμῶν κι' αὐτὸς δὲν θὰ γλυτώσῃ.

Φ.—Κι' ἂν ποτὶ παραιτηθῆ, πού Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ,

ὁ λαὸς γονατιστὸς ἔμπροστά του θ' ἀλλάξῃ:

«Μὴ τὸν τόπο παραιτήσῃ, πού σ' ἀγάπησε πολὺ,

πὺ τὸν πλοῦτισε μ' ἰγγόνια καὶ παιδιὰ δημοφιλῆ,

μὴ τὸν τόπο παραιτήσῃ καὶ τοὺς φίλους τοὺς παλαιοὺς,

μὴν ξεχάνῃ τὸ Τατέ, μὴν ξεχῇς τοὺς Πεταλιούς,

μὴ ποτὶ σου παραιτήσῃ δίχως ἔλεος καὶ πόνον

τὸ Ῥωμαῖκο λεφτοῖ,

πὺ μετέφερε τὴν δόξαν τῶν ἀρχαίων Μακρῶνων

κατ' εὐθείαν 'στὸ Μικροῖ.

—

Μὴν ἀρήσῃς—ὀμίμιν!—

χωρὸν ὄντως ζηλευτὴν,

πὺ στεράνωνας καθὶν

τῆς εἰρήνης νικητὴν.

—

Ἐπιθμοῖ τὸν Φαουλῆ

καὶ τὰς ὄρας τὰς φαιδρά,

δταν ἔσκουσαν πολλοὶ

δτι πρέπει καὶ νὰ ὄρῃ.

—

• Ἐνθουοῦ τῆς βαρκαρόλιας
γὰ τὰ τόσα σου ταξείδια,
μὴν ξεχάνης ἄλους κι' ἄλαις,
τοὺς χοροὺς μας, τὰ παιγνίδια.

Μὴ μὰς λῆς πὼς δὲν σὶ μίλει
γὰ τὸν κόσμον τῆς Ἀλύξῃ,
μὴν ξεχάνης τὸν Θῶν, τὸν Δίλην,
καὶ τοὺς ἄλλους προσφιλεῖς.

Μὴν ἀρίνης τίτοιον τόπον,
δοξασιμένε Βασιλεῖα,
ποῦ δὲν ἔχει ἐξέλιον κόπο,
μῆτε ζόρικη δουλειά.

Κι' ἂν δὲν δράσης, δὲν τὸν μίλει
τὸν λαὸ σου τὸν ταπειλὴν,
τίτοιος εἶναι, τίτοιος θέλει,
πάντα λόγια σὰν παστέλι,
ροδοζάχτρι καὶ μίλι.

Κι' ἂν πρὸς ὄραση εἰς τὸν θρόνον τὸν Διάδοχον καλῆς
κάθισε καὶ σὺ νὰ ζήσης 'στους Ρωμοῦς τοὺς θερμοαίμους,
κι' ἰδῶ πέρ' ἄς βασιλεύουν δρῶ 'στὸ μέλλον Βασιλεῖς,
ὁ μπαμπὰς γὰ τὴν εἰρήνην, τὸ παιδί γὰ τὸς πολέμου.

II.—Κι' ἂν ποτὶ παραιτηθῆ, ποῦ θεὸς νὰ μὰς φυλάξῃ,
ὁ λαὸς γεννασιτὸς ἔμπροστά του θ' ἀλαλάξῃ :
«Τώρα θέλεις τὴν καρδούλα τοῦ λαοῦ σου νὰ πικράνης,
τώρα ποδοίψαν σκοτούρας καὶ φρικτῶν πολέμων φόβι,
ποῦ δὲν μαινεται ἐξήνης σὰν καὶ πρὶν ὁ Διληγάννης,
μῆτε λάχνα μοιράζει, μῆτε χέρις πετσουδεῖ ;

Τώρα ποδρυγες καὶ σὺ,
Κορνανίτσα μας χρυσῆ,
νὰ 'μιλήσης μὲ τὸν Τεῆρο
καὶ μὲ κάθε Γοσποδόρο ;

Τώρα ποῦ 'μπορεῖς νὰ σώτης
ὕπνκτους ἀράνης,
κι' ἴσως κἄτι κατορθώσης
μὲ τοὺς τόσους συγγενεῖς ;

Τώρα ποῦλεψε κι' ἦ γρίνα,
ποῦ 'συχάζου καὶ 'στὴν Κρήτην,
καὶ τὴν Λέμια Μπουμπούλινα
τὴν βραπίτιαν Ἀρριτρίτην ;

Τώρα ποῦ κυττῆ καθεῖς
πὼς τὸ μέλλον μας ροζέει ;
τώρα θὰ παραιτηθῆς,
ποῦ κι' ὁ στόλος δὲν κωνίσει ;

Τὸν λαὸ σου μὴν τρελλάνης,
Βασιλεῖα μας λαοσώστη,
τίτοιος κἄκο μὴ μὰς κἄνης,
βγάλε ψεύτρα τὴν Ν ο β ὅ σ τ η .

Φ.—Πρὸς θεοῦ ἀναβλεῖ το,
ἴλα κἄνε μακ τῆ χάρι,
σὺ δὲ πόρος, Περικλίτε,
λύσσαξί με 'στὸ 'στηλιῆρι.

Π.—Ὁ λαὸς σου σὶ καλεῖ,
σώνει πιά, τοῦ Τεῆρου τάπεις,
ὅμως δέξου, Φακούλῃ,
μὰς 'στὴ μούρη πέντε φάπεις.

Συγχαρητήρια Δημαρχικὰ γὰ τὸν Κορδόνον σιμαντικά.

Τὸ Στρατηλάτη Θεωδωρῆ καὶ πάλιν νικητήρια...
Δημάρχων ἀλλεπάλληλα πεποὺ συγχαρητήρια...
τοῦ Κορδονῶ τὸν θριαμβὸν ποὺς Δῆμος δὲν γεραίρει;
κι' ὁ Κουτουλιᾶς κι' ὁ Κατρουλιᾶς φρενήρης τὸν συχαίρει.

Σμίξτε μὲ τούτων τὰς αὐθᾶς, παράτονος αὐθῆ μου,
κι' Ἱεραμίας, Δημάρχος δὲν ξέρω τίνοσ Δῆμου,
ποῦ τὸνομά του τὸ πεποὺν βαρὺν σημαίνει ὀρθον
καὶ κοπετὸν ἐξέτατον καὶ σᾶλον τρικυμίας,
τὸν Θεωδωρῆ γελαστὸς συχαίρει μετ' ἐκείνων
καὶ μὲ τὸν Κορδονὸν γελᾷ καὶ πᾶς Ἱεραμίας.

Δόξα 'στὸν ἀπροσμάχητον Χαλέπαν τῶν Κρητῶν,
ὅπου φαίροτο πρὸ τῶν χειρῶν Ἱεραμίου στένον,
κι' ὁ Κολοκύθας, Δημάρχος Παραζωλιωτῶν,
τὴν ἀποκολεκύνωσιον τοῦ κράτους στεφανώνει.

Κι' ὁ Κολοκύθας ἐκ χαρᾶς μετὰ τῶν ἄλλων κλαίει
κατάπληκτος πρὸ τῶν νικῶν τοῦ λάμπρονος Εἰδωλοῦ,
κι' ὁ Θεωδωρῆς ἐπ' αὐτοῦ γενναίως ἐπιπέλει
ἐπάνω κάθε ποταποῦ μηχανορράφου δῆλου.

Ἐβρόνησαν τὸ τρόποιον αὐτὸ τοῦ Θεωδωρῆ
κι' εἶπαν πεινῶντων πλῆθῃ;
εὖ ποτικίς 'στὴν τρῶπα του μονάχος δὲν χωρί,
εἶρνε καὶ κολοκύθιο.

Κι' ἐκεῖνος τοὺς ἀπέδειξε πὼς τὸ συγχαρητήριον
καθίλου μὲ τὴν ῥίγαν δὲν εἶναι κολοκύθα,
ἀλλὰ τῆς νίκης τῆς κωπῆς κωπῶτον τεκμήριον,
ποῦ τὴν ἀνιπολιτέυσιον ραζέλεψε 'στ' ἀλήθεια.

Δέξτε τῷ Θεωδωρῆ μας, ἄνδρι λαοπροσλήτῃ,
κι' ὁ Κωθωνίων Δημάρχος μὲ τούτων ἐξέμῃ...
ἂν τοῦ Σουλτάνου σῆμαχος ὁ Θεωδωρῆς δὲν ἦτο,
ὁ Πατισῶν δὲν βάζαγε τῆς Κρήτης τὸν ριεμάνι.

Τὸ κράτος σου, Κορδονάρε, λαμπρὸν ἐμεγαλόνθη
καὶ νῦν συγχαρητήρια τοῦ Κολοκύθα πάλει,
τοὺς Κρήτας σὺ τοὺς ἐσκεπες καθὼς ὁ κολοκύθης,
ποῦ τὸν προφήτην Ἰωάνν ἐσκίσει τὸ πάλαι.

Σὺ τὰ κολοκυθίζοντα κωθῶνα μας βοθῆα,
κι' ἐμεῖς κολοκυθίζοντες μετὰ τοῦ Κολοκύθα
δεύχομεν τὸν Κορδόνον μὲ τῆς χειρὸς τὸν δεικτην,
κι' ὡς κ ἄ σ α τ ἔ μ π ο τρώγοντες γλυκὴν κολοκυθοσπορον,
ἠμνοῦμεν τὸν μαλαζᾶντα τὸν Κορδονὸν σκυλοσνικτην,
ποῦ μὲ κορμούς ἀνθρωπινοὺς ἐπάτωσε τὸν Βίσπορον.

